

af Cancelliet forstaaet langt mere indskrænket. Der haves navnlig en Cancelliskrivelse af 28de Mai 1839, hvortil Cancelliet, i Anledning af en Forespørgsel fra Viborg Amts Skoledirection og Biskoppen over Aarhus Stift, har meget bestemt udtalt, at man idetmindste forventede, at Brevbefordringen af Skolelærerne udøvedes i et meget mere indskrænket Omfang. Det hedder nemlig deri, „at det tilmeldes Bedkommende til Esterretning og videre Bekjendtgørelse, at man i Almindelighed gjør Regning paa, at Præsterne ikke uden i særdeles presserende Tilfælde, hvilke ikke let ville opstaae, uden stundom med Hensyn til de Circulairer, der udgaae fra Provsterne og som skulle besvares fra Præst til Præst, bebyrde Kirkesangerne med Brevbefordring, men benytte de Leiligheder, som ordentligviis altid frembyde sig, hvilke heller ikke ville mangle, hvad berørte Circulairskrivelser angaaer. Det bør derhos paasees, at disse Brevbefordringer ikke benyttes som Paaskud til Skoletjenestens Forsømmelse.“ Der er sagt, at Cancelliet gjør Regning paa, at det vil blive benyttet i et saa indskrænket Omfang, og nu kan jeg ikke antage, at Cancelliet gik ud fra eller gjorde Regning paa Noget, der ikke svarede til hvad der ansaaes for at være lovligt. Derimod er det rigtig nok udtalt i den senere citerede Skrivelse, at det skal være Skolelærernes Pligt — og der er sagt Skolelærere, ikke Kirkesangere — til hvilken Side det maatte være fornødent, at besørge alle Breve uden Undtagelse, der sendes mellem Provsten og Præsterne eller mellem disse indbyrdes, forsaavidt de af Afsenderen ere paategnede at angaae Embedsfager, hvortil ogsaa Skolefager ere at henhøre. Just ved den Tilføjning „hvortil ogsaa Skolefager ere at henhøre“ maa jeg antage, at Cancelliet har troet, at Fattigvæsenets fager ikke vedkom det. Dog tør jeg ikke dømme herom; men jeg troer dog, at det Udtryk „alle Breve uden Undtagelse“ staaer i en stærk Modsigelse til hvad der senere er yttret, og hvad, der saavidt jeg erindrer, ogsaa tidligere er yttret, og navnlig troer jeg ikke, at der er nogen Hjemmel i den tidligere Lovgivning for at give Brevbefordring ved Skolelærerne den Udstrækning, som er antaget

her. Jeg troer saaledes, at Lovudkastet, selv om der skulde kunne savnes noget i dets Redaction, dog vil opnaae det tilsigtede Diemed, og opnaae det uden nogen væsentlig Ubillighed, og jeg maa, navnlig, hvad angaaer Billigheden, aldeles henholde mig til hvad der udtalt i den af mig citerede Cancelliskrivelse af 1839, hvor egentlig Cancelliet har udtalt sig saaledes, for at Præsterne skulle besørge deres Breve selv, at der kun er efterladt et Minimum, og det et saare begrændset Minimum — af hvad man ønskede, det skulde opfordre Skolelærerne til at præstere.

Skoleforstander **Sørensen**: Jeg tiltræder ganske den Ansættelse, som er udtalt af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Blekingberg) med Hensyn til Redactionen. Jeg havde ogsaa ønsket, at Lovudkastet havde været redigeret paa en noget anden Maade. Alligevel troer jeg dog, at det vil kunne anses som skiftet, efter hvad den høitærede Cultusminister har yttret, til Hensigtens Opnaaelse. Den samme ærede Landstingsmand udtalte ogsaa den Formening, at det Factiske i denne Sag uden Tvivl er gaaet videre end det Legale, og deri har han fuldkommen Ret, thi denne formeentlige Ret er tidligere benyttet paa mange Steder, langt ud over den Grændse, som nogenformhelst Lov hjemler, ja den er endog bleven benyttet tillige til Befordring af private Sager, ligesom og Befordringen er paalagt Lærere, som ikke efter Lovgivningen nogenstunde have havt den Forpligtelse, at besørge Geistlighedens Breve. Naar den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Valgfreds (Ørsted) yttrede, at Præsterne havde en Ret til igjennem Skolelærerne at faae Embedsbreve besørgede og meente, at dette havde tilstrækkelig Lovhjemmel i Anordningen af 1814 § 31 Lit. A, saa tilføiede han dog den Bemærkning, at der var nogen Uklarhed i hele Forholdet, og der har vistnok ogsaa været temmelig megen Uklarhed, hvilket allerede er tilstrækkeligt paavist af den høitærede Cultusminister, men det forekommer mig, at denne Uklarhed ikke ligger i selve Lovgivningen angaaende denne Gjensstand, men meget mere i Lovgivningens Fortolkning af det danske Cancellie, som vi høre, til forskjellige Tider paa en meget forskjellig